

Csaplár Vilmos

A Törpe meséje

A férfiaknak a faszáról nem tudtam, hogy milyen pontosan. Nekem az apám ellődörgött, nem születhetett öcsém, nem tanulmányozhattam kicsiben. Foglalkoztatott, de nem nagyon. Időnként nagyon, talán jobban érdekelt, mint az átlagot. Én az anyámmal éltem mindig ugyanabban a lakásban. Sötét volt otthon, földszinten laktunk, ahova már nem jutott nap. Olyan keskenyek az utcák arrafelé, hogy aki lent lakik, az egész életében, télen-nyáron ugyanúgy, ugyanolyan homályt lát. Égettük a villanyt. El akartam költözni mindig, de az anyám azt mondta, hogy nincs hova. Várta vissza a csavargó apámat, attól félt, ha máshol lakunk, nem talál meg. Az meg nem jött. Egy darabig föl-fölbukkant, megállt az előszobában, olyan szerencsétlenül, mint egy olyan valaki, aki nem bánt meg semmit, csak kiverték valahonnan. Mindig volt neki helye, nem lehetett tudni, miért jön azért hozzánk is. Cinikus volt. Pocakos kissé. Nevetve állt. Rengeteget veszekedtek az anyámmal, míg velünk lakott, aztán amikor még oda-odaüzte a vére az előszobába, akkor is volt morgás, főleg az anyám részéről. Hidegen tudott ránézni az anyám, mintha halálos ellenségek lennének. Én meg tehetetlen voltam, nem szólhattam bele. Először azt hittem, hogy tőlem is függ.

Aztán meg már nem is jött. Nem is beszélünk róla. Én egyáltalán nem, pedig az előszobában sokszor láttam, mikor ment kifelé, azt akartam, hogy ott álljon. Megsajnáltam, mikor álldogált. De csak ennyi. Néha el is felejtettem, hogy létezik az embereknek apjuk.

Engem a *faszuk* érdekelt. Nem úgy, mint másokat, hogy esetleg *földről* kezdi őket vonzani a férfi. Az anyám azt mondja, hogy iskolás koromban is szoptam még az ujjamat.

Nincs kislány meg nagylány. Ugyanaz dolgozott bennem régen is, ugyanazt szerettem volna, mint most, csak akkor még nem tudtam mivel elérni. Mindenem kicsike volt, csak belül voltam már *ugyanakkora*. Amíg nem nőtt mellem, és a seggemre nem rakódott hús, gömbölyűség, addig hiába gondoltam ugyanarra, mint később.

Az utcán a férfiak kezdtek érdeklődést mutatni irántam. Fesztettem a szememet, vad feketére, nagyra, fölfelé ívelő szemöldökkel. De nincsenek erről külön emlékeim, egybemosódik az egész. Egyáltalán, az emlékek idegesítenek. Egyszer, csak egyetlen egyszer csokolóztam egy fiúval, fiatallal. Én voltam tizenégy, ő kicsit több. Olyan volt a szája, mint egy hideg mosogatórongy, amit rángatnak a szám körül. Belém se tudott jönni a nyelvével. Én se akartam. Az izgatott, amikor idősebb férfiak meg mertek nézni. Nem tudom eldönteni, hogy melyiket szerettem jobban. Azt a fajtát-e, amelyik gyáván, sunyin lesett. Szégyellte, hogy ilyen kislány kellene neki. Akarta, közben leplezte. Nekem ez is jó volt. Meg az is, aki csodálkozva vagy önelégülten viszonozta az én egyre merészebb nézésemet. Rászoktam, hogy igenis most már más van, mint eddig.

Nem ők voltak a csábítók, én nem fértem a bőrömbe. És nem a soványabb fajtát szerettem, hanem a hasast. Nem kövéret, de az aggódó, hajlott hátú nem érdekelt. A magabiztos vonzott testileg is, viszont nem a kisportolt meg az agyonszoláriumozott izgatott föl. A külföldiek például taszítottak. Aki mögött múlt volt, befolyás, hatalom, az kellett volna a legjobban. Csak képzeletem, hogy ez meg az ilyen. Lehet látni is rajtuk. Egyikük se mert leszólítani. Néztek, én meg vissza, száguldoztam az utcákon, mintha dolgom lenne. Azt azért jobban csíptem, ha szűkebb volt rajtuk a nadrág, mert rögtön odakaptam a tekintetem a kidudorodásra.

Észre se vettem azt a csodálatos véletlent, hogy volt valaki, aki régóta kinézett magának, bár tagadta. Annyira el voltam telve saját magamtól, annyira azt képelttem, hogy az utcán kell majd elcsábítanom azt a valakit, hogy vak voltam.

Az életben szabadság van, minden másképp lesz, mint gondolnám.

Becsöngetett hozzánk, kinyitottam az ajtót. Olyan nagy fokú a szabadság az életben, nem is szabadság, kiszámíthatatlanság, szabad tér, amit véletlennek látszó dolgok töltenek ki, hogy például épp akkor nem is voltam megszállott állapotban. Unottan, vágy nélkül beengedtem az előszobába. Ezt nem tudom biztosan, mert akkor miért nem hagytam, hogy kinn álljon. Nem is fontos. Ő volt, aki belépett. Nincsenek nekem pontos, részletekbe menő emlékeim semmiről. Irtózom is tőle, hogy valamire visszaemlékezek. Az elképzeléseim, a képzeletbeli jeleneteim viszont nagyon pontosak. Az az igazi. A végén már nem tudok semmit, hogy hogy volt.

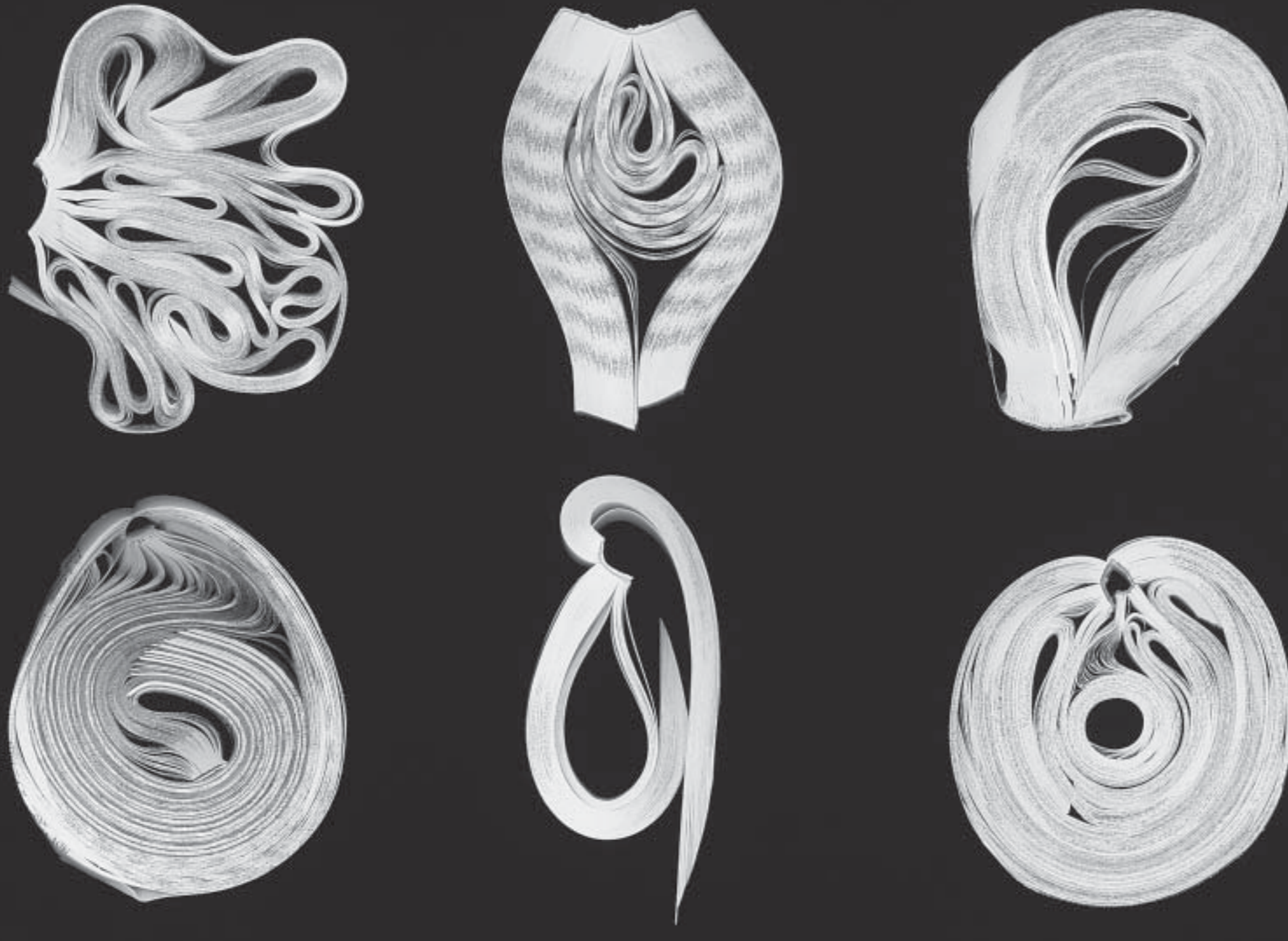
A ház mestert nem találta otthon, mi vagyunk a mellette levő lakás. Be akart adni valami pénzt. Irtózatos, hogy én mennyire szeretem a pénzt is! Kezdte mondani, hogy mit akar. Énszerintem ürügy volt ez az egész, de ő nem a bátor fajtába tartozik, hanem olyan, aki szégyelli, ezért tagadja.

Nem mindig tagadta, voltak olyan szopások, amikor utána kicsit beszélgettünk. Elmondta, hogy milyen voltam öt évvel azelőtt, meg két évvel azelőtt, hogy szaladtam ki a kapun.

Én a képzeletben sokkal jobban hiszek, mint a múltban meg a jövőben. A legjobb az, amikor még csak elképzelni se tudom, mi fog történni velem. Bénán ajtót nyitottam. Mert ha éppen olyasmire gondoltam volna, amire mindig szoktam, biztos elromlik. Olyan esetlen voltam, mint egy tényleg tizenöt éves. A szagaim vettek körül. Két napja nem fürödtem, nem tudom, miért, szoktam. Neki jó illata volt. Kölni, cigaretta, drága fajták. Fönn laktak a harmadikon a gazdagok, mindig is ott laktak. A negyediken meg az ötödiken aztán megint szegényedni kezdenek, a harmadik a csúcshely. Ez meg, amikor lehetett neki, kiköltöztette a mellette lakókat, áttörette a falat, így állítólag épp akkora lett a lakása, mint a régi háztulajdonosnak. Illetve tudtam, hogy valaki ezt megcsinálta a harmadikon, egy igazgató, hogy melyik az, fogalmam se volt róla. A sített kerülgettük az udvaron hetekig. Én semmit se tudtam róla, és most se érdekel semmi se.

Bejött, a kezembe nyomta a pénzt, mikor bólítottam, mert elhadarta, hogy mit csináljak vele, majd adjam oda, és hogy mit üzen. A melléig ha fölértem neki. Rálógott valamilyen nyakkendő a fejemre. Hát így történt meg velem először az, amit azóta is a legjobban szeretek a férfiakból.

Ment a nagyapám a hóban, és fekete kabát volt rajta, bár nem tudom, miért épp a kabátjáról mondom, hogy fekete, amikor az egész nagyapám kis fekete foltnak tűnt csak. Egy völgybe igyekezett lefelé, körülötte szűz fehér hó, nem maradt nyoma

Pataki Tibor: LÉLEKMETSZETEK II.
c-print, 50×70 cm

még a lépteinek se, érintetlenül fehérlett mögötte a domboldal, amin nem csodálkoztam. Semmin nem csodálkoztam, éktelen nagy baromságokat szoktam álmodni, rendszerint rögtön jön is a filmszakadás, elfelejtem. Aztán napok múlva megállok a nyílt utcán, és fölnyeríték, mert eszembe jut valamelyik álmom, a nép meg bámul. Például csak az egyik nagyapámat ismerem, a másik meghalt még a születésem előtt, az álmomban viszont nem az

kecmergett a hóban, akit ismerek, ennek ellenére biztos voltam benne, hogy az a feketeség a nagyapa. És annyira erősen hatott rám az álom, de csak napok múlva, hogy elkezdtem vágyni az ismeretlen nagyapámra. Nem is a nagyapámra vágytam, hanem elkezdtem *várni* valamire, de azt is el tudtam volna képzelni, hogy egyszer csak összetalálkozunk.

Az álom elmesélve semmi. Egyszer mentem a szállodában,

a hallban, annak a szállodának a halljában, amelyikbe különben tényleg sokat jártam férfiakra vadászni, de álmomban nem tudtam, mi okból kifolyólag vagyok ott. Teljesen más a *sztitu* az álmaimban, mint a valóságban. Fiúk és csajok ültek, diszkójellege volt a dolognak. És mindenki engem bámult. Mi a frászt néznek rajtam? Ugyanakkor az is benne volt az álmomban, hogy hogyan indulok el otthonról, halálosan ki voltam öltözve, nagyon *ké-*

szültem, a hajamat vastagon lezseléztem, tulajdonképpen érthető volt, hogy néznek. Odaértem egy asztalhoz, le akartam ülni, és amikor ereszkedtem lefelé a fotelbe, megláttam, hogy *meztláb* vagyok. Rögtön közöltem is a többiekkel, hogy sietek, majd jövök. De hát hova mész? Rohantam kifelé. Álmomban szörnyű nevetséges voltam. Én! Ott! Meztláb! És hogy gyanútlanul beszéltam, aztán meg rohantam ki. Sziasztok! Sziasztok! Riszáltam a haverok közt valami piros nagyestélyiben, és cipő nélkül.

Mivel szerintem az álom várakozást fejez ki, másnap lementem egy diszkóba, és tényleg meg is ismertem Lacit. Elkezdte mesélni, hogy *szalont* nyit, hirdetéseket adott föl, lányokat keres huszonnégy éves korig. Elővett a zsebéből egy újságot, de én mondtam neki, hogy hirdetésekre úgyse jelentkezem.

— Miért nem?

— Nem. Jó vagyok én egyedül. Ne mustráljon engem senki! Magamnak megfelelek.

De csak fűzött tovább, pedig nem is tudta még, hogy milyen ászt fogott. Azt fejtegette, hogy kockázatos ma már egyedül hajtani egy lánynak az éjszakában, sok a rezi is, nagy a bizonytalanság. Ő adna napi fixet, akár esik, akár fúj.

Bemondta az összeget, kattogni kezdett az agyamban a számológép, és rájöttem, hogy tényleg jobban járok, mindent öszszetevve.

— De nekem csak egyvalamim izgul föl a férfiakra — mondtam.

— Na és? Mi a problémád?

— Nem *azom*, amire gondolsz.

Úgy saccoltam, hogy vagy leáll, vagy rá akar dumálni, hogy ez csak *szeszély*, majd belejövök, mert fogalma sincs az olyan nőről, mint én. De nem, irtózatosan ráéreztem a dologra, rögtön láttam rajta, hogy ingyenc a pasas, aki a beakasztókhöz képest defektnek számít, és nekem ennyi elég szokott lenni a szimpátiához. Csücsörítette a száját, de nem szándékosan, hanem ösztönösen, fölösleges volt a további duma. Viszont hiába van fogalma valakinek a férfiakról, ha harácsoló, mint kereskedő, úgyhogy még nem döntöttem el egészen, hogy elfogadom-e őt.

— Ezzel azt akarod mondani, hogy csak? — mutatott a szájára.

— Azt. És közlöd minden vendéggel a választékot, ez is feltelem. Nem kiegészítés vagyok, hanem különleges specialitás.

— Nézd cica, a vakoknak annyira kifejlődik a tapintásuk, hogy *lát*nak az ujjukkal. Ha te ezt ilyen fokon csinálod, föl vagy véve!

— Ilyen fokon csinálom. És már köthetünk fogadást is, hogy én leszek a legtöbbet tojó tyúk a tyúkudivarodban, de soha többet ne szólíts cicának. Törpe a nevem.

— Törpe? A te termeteddel? Miért?

— Törpe és kész. Bedobsz fotóalbumot is?

— Igen, persze.

— Ha engem mutatsz, azt mondd: ő a Törpe!

A lányok a derékig erő hajam miatt mégis elkezdtek Indiánnak nevezni, mivel az ilyeneknek sivár, közhelyes az agya. Az egyik állami nevelőintézetben nőtt föl, örökké meséli a történeteit. Szappant, púdert csomagoltak. Boxmeccseket rendeztek, lányok. Olyan kifejezéseket használ, hogy „piszkosul megszorozta a gyomromat”, „leszakadt neki a szája”, „előntötte a szar az agyamat”. Aztán ha beszólnak a taxisok, hogy hozzák a vendéget, megnémul, elkezd vigyorogni, ül és vigyorog, egyfolytában. Mindegy neki, hogy a pasas sovány vagy kövér, skót vagy bolgár, csak őt válassza! Irtózatosan hajt mindenkire, pedig a pénz ugyanaz, a melót nem élvezzi jobban, mint más, mégis igyekszik, tapos, számolja mások fuvarjait, mindenkiét számon tartja hetekre visszamenően, és akkor elégedett, ha ülni se tud már, mert annyian *fölpróbálták*. Fuvarok után kiront a konyhába, ételhor-dóból zabálja azt, amit otthonról hozott, nem melegíti meg, ki se rakja tányérba. Elhízol, te, mondjuk neki, de nem hiszi. Ő inkább eszik, mint iszik, feleli. Lóg a szájából a hideg, zsíros húscafát. Akármit megemész az államilag előnevelt gyomra.

Egy másik titkolja a fiúja előtt, hogy a *házba* jár. Úgy nevezi a srácot, hogy *a vőlegényem*. Már el is tervezte, hogy ha összegyűlik a pénze lakásra, vásárol egy nyertes lottószelvényt, beadja a szerencsétlen srácnak, hogy nyert a lottón. Megveszi a lakást, abbahagyja a kurvaságot. Ő beszél a legkevesebbet, mivel állandóan azon gondolkodik, mit találjon ki aznapra, hogy hol töltötte az éjszakát. Csak páros napokon jár hozzánk, a páratlanokat a vőlegényével tölti. Tervezetik a jövőt, mert az ilyen csaj azt hiszi, hogy a kurvaság valami külföldi kiküldetésféle, vendégmunka, ami egyszer majd *letelik!* Hányingerem van az amatőröktől, a dilettáns kontároktól! Ellepték a szakmát, mert van most *munka*, jó a *kereset*, és özönlik a terepre a sok lapos agyú szövnő, adminisztrátornő, kézilány, mindenki, röhögve mesélnek egymásnak, hogy a vendég tanítja őket a fogásokra, hozzá se tudnak rendesen nyúlni a férfihoz! Ráadásul ez a csaj kelendő, pedig az arca jelentéktelen, a teste kifejezetten átlagos, és ő aztán nem kínálgatja magát, sőt. Egyik cigarettát a másik után szívja, miközben kiizzadja az agya az újabb, aznapra való hazugságot, és ha megáll előtte a vendég, megdermed, kitör a lelkiismeret-furdalása, de a férfi természeténél fogva perverz, imádják a szenvedő, bűnös típusokat, azt a fajta nőt, akiről messziről látszik, hogy gyötrődik, nem tudja, min, nem is lényeges.

Van egy másik tizenkilenc éves is, egy hónappal fiatalabb nálam, de a hasa hurkás, az arca bunkó, krumpli az orra, vastag a karja, és félfenékkel ül, mint aki azt várja, hogy mikor ér véget a *műszak*. Különbömben megdolgozik a pénzéért, ő még beszélget is a kuncsafttal, elmeséli a szerelmi csalódását, ami persze mindnek van, az agyam sokszor szétmegy a hazugságaiktól. Szükségük van rá, hogy megmagyarázzák maguknak, hogy *amúgy* miért *jutottak ide*. Ez a csaj például leült a szüleivel megtanácskozni, hogy ő kurva lesz. Az apja meg, aki átélte egy öngyilkossági kísérletét, és annak is örült, hogy egyáltalán él a lánya, sírva fakadt, de azt mondta, hogy hát kislányom, ezekben a nyomorúságos időkben mit tehet a szülő? Nem tilthatja meg a gyerekének a pénzkeresetet. Mi anyáddal rádbízzuk, és ugyanúgy fogunk szeretni, mint eddig.

Ezekkel a műkedvelőkkel kell eltöltenem a napom huszonegy órájából tízet! Nem baj, de a tehetség nem romlandó. A zsenit akárhová vetheti a sors, nem piszkolódik be!

Jön oda hozzám a férfi, aki már tudja, ki vagyok. Végignézte hatszor oda-vissza az albumot, közben hallgatta a főnök szövegét, hagyta, hadd beszéljen, mondjon el mindent, pedig amikor a főnök elért az árukínálatban hozzám, már eldőlt benne, hogy mit akar. Sokan már a városból úgy jönnek, hogy hozzám, sőt Németországban, Ausztriában, Angliában is ismernek. Beül az angol a pesti taxiba, és csak annyit mond, hogy: a Törpéhez!

Röpítik hozzám.

Bemegyünk a szobába, abba, amelyik éppen üres, és amelyikben már áthúzták az ágyat, de akármelyik szobát használok, ott kell lennie a lavórnak és a kancsónak. Megkérdezem, együtt vetközzünk-e le, vagy levetköztessem őt én. Van, aki a fürdőszobában veszi le a ruháit, szépen összehajtogatva lerakja, mint ott-hon, van, aki engem küld ki. Először, mikor meglátják a lavórt, azt hiszik, hogy nincs fürdőszoba, de nem baj, nem sietek velük közölni, ez is kivált valamilyen hatást náluk, amiből következtek a jellemükre. Van, aki föl paprikázódik, hogy micsoda hely ez, becsapták őt, úgy hirdetik, hogy minden szobához külön fürdőszoba tartozik! Az ilyet lecsillapítom, közlöm vele, hogy a lavórt is fogjuk használni, de nézze meg, ha akarja, a fürdőszobát. Közben irtózatosan figyelek mindenre. A dühösködő mást vár tőlem, mint az, aki rá se mer kérdezni a fürdőszobára, csak lesi zavartan a kancsót és a lavórt. És ő nem is tudja esetleg, hogy mit vár, nekem kell tudnom. Ki kell találnom a vágyukat, amit én fogok nekik megmutatni először. Ráébrasztem őket valami titkosra, elfojtottra.

Meztelenül terpeszben a lavór fölé állítom, a kancsóból megfelelő hőfokú, enyhén meleg vizet öntögetek a farkára. Guggolok vagy térdelek. Szivaccsal dörgölöm, a popsiját is kimosom, közben keresem, hogy hol, mire érzékeny. Ha a popsimosás közben indult el a merevedése, megint elárult nekem valamit. Persze mindenekeelőtt megnyomom a makkját, benézek a nyílásba, nincs-e folyása, amiről nem tud, vagy letagadta. Ha észreveszek valamit, már öltözhet is föl. Mindig ugyanazt a szappant használok, nagyon enyhe illatút, bő vízzel leöblítem a végén. A törölgetés közben is feszülten figyelem a reakcióit, de nem nézek rá, csak azt akarom látni, amivel foglalatostodom, nem pillantok föl az arcára.

Megkérem, hogy várjon pár percet, fekve vagy állva, ahogy jobban esik, és eltűnök a fürdőszobában. Eddigre már el kellett döntenem, hogy mitől fog megőrülni, mit fogok neki mutatni magáról, hogy ráismerjen a vágására. Benn előveszem a rejtek-helyről a festékkészletet, mert addig el van dugva, nem szabad látnia, ha bemegy, ne gondoljon rá, hogy mi készül. Persze, ha már hallott rólam egyet s mást, izgatottan kattog kinn az agya, de az eszközeimet akkor se teszem ki elé. Általában az ágyon fekszenek, amikor nyílik az ajtó, és én térden becsúszom.

Föül, vagy csak bámul, és most már én se csak a merevedésére koncentrálok, hanem szuggerálok is. Egy pillanat alatt föl kell mérnem, hogy jó irányba indultam-e el. Illetve nem föl-mérnem kell, ha valaki tévedhetetlen, akkor csak azt kell elérnie, hogy elfogadtassa a művet, leküzdje az ellenállást, mert esetleg a kezdeti hatás görcsös ellenszegülés. Szövegelek is, ha olyanom van, vagy némán csúszok felé, én, a Törpe!

Én is meztelen vagyok, csak nem teljesen. Testszínű bugyi nélkül soha senki előtt nem jelenek meg. Borotválom lenn magam, semmi nem látszik át, felejtse is el, hogy van ott valamim! Két méter távolságból olyan vagyok, mint egy meztelen baba. Különbömben mindenhol engedek magamhoz nyúlni, csak *ott* nem. A bugyimat se érinthetik! Tapogathat, szoríthat, akárhová teheti

a farkát, csak oda nem, ahová másnak szokta, oda nekem nem, senki! A legtöbben a mellem közé szorítják, attól függ. A műsortól. Néha elég, ha szende szűznek festem magam, vagy szét-taposott arcú matrózkurvának. Vagyok fiú, ábrándos szemekkel, szigorú férfi, bajszos és szakállt is tudok ragasztani, lehetek régmúltból föltámadt dajka, gyűlölködő anyós, aki hirtelen elárulja magát és rábukik az undok veje farkára. Anya, nővér, nyíló nagyjkat és kisajkat varázsolok az arcom helyére, vagy virágszirmok közt a bibe a szám. Szeretni szokták a fantasztikus tengeri virágokat is, ezt a legnehezebb megfesteni úgy, hogy tényleg föl is ébressze a mélyen szunnyadó vágyakat. Ritka, akiből ezt hozom elő. A legkönnyebb szimpla popsifejként előjönni, ami sajnos, jellemzően a fantázia nélküli férfiakra, a többségre, gyakori igény. Ezt a sminket már gyorsabban földobom magamra, mint a rajz- és festőtanárnőm, akire különben rengeteget költöttem és költök a mai napig, hogy tréningben maradjak, fejlődjek.

Az az igazság, hogy sokszor hetekig senkibe se látom bele azt az új képet, amit ki szeretnék hozni belőlük és magamból. Hiába a művész víziója, ha nem jön az, akinek nyújtani akarom a produkciót.

Van egy pont, amit ha megnyomok az élvezés pillanatában, befelé ürül az ondójuk, de az érzés ugyanaz, mint rendesen, viszont némelyikük meredező farka annyira szép, annyira külön él, hogy az utcán is látom magam előtt, vásárlás közben, mert megszerettem az erejét, a fényét, a színeit és az alakját. Ezekről nem kívánok steril maradni.

Egyesek külön is találkozónak velem, ami tilos. Többen feleségül akarnak venni, de nem, a zseni útja magányos.